

פ ר ק ח

בחינת תושב"כ ובחינת תושבע"פ — והתאחדות

התורה שבכתב היא בחינת עצמיות העולמות, עצמיות ההיה כלה, והתורה שבעל פה היא בחינת האור של ההויה, ומיוחדים הם ישראל בזה, שהם ממשיכים את האור לעולמות ולכל ההויה כלה, ומבלעדם אין שום מציאות של גלוי אור, יתר על כן, יש ביד ישראל כח לאחד ולמזג את עצמיות ההויה עם האור שבתוכה לחטיבה אחת, באופן שגם ההויה עצמה תהיה בבחינת האור, בחינת התורה שבע"פ, והתושבע"פ עצמה תהיה גם היא לבחינת עצמיות ההויה "והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר" (הושע ב), המספר שהוא עצמיות ההויה שהיא בגבול זמדה, יהיה לבחינת האור שאין לו מדה וגבול, בחינת המים שבנחלים שכל יסוד הגבלתם הוא רק מצד הנחלים, אבל הם אינם בעלי גבול, וההתאחדות ביניהם זהו תקונו של עולם.

התורה
שבע"פ

הוא ענין שני בתי-המקדש שהיו לישראל, הבית הראשון היה בחינת התורה שבכתב, ולפי שתושב"כ היא על ידי הקב"ה בכבודו ובעצמו, היתה כל ההתנגדות בבית ראשון על יחודו ית"ש, ומההתנגדות הזאת באו לידי ע"ז, והבית השני היה בחינת התורה שבע"פ המיוחדת לישראל, שהם התלמידים הותיקים שעל ידם מתגלה התורה שבע"פ, ולפי שכל מאויים של ישראל לחבר ולזווג את התורה שבע"פ עם התושב"כ, בקשו תמיד למצוא לכל דבר רמז מן התורה, ואעפ"י שעצמיות תושבע"פ נאמרה למשה מסיני, התאמצו חז"ל ברוח קדשם ללמוד את התושבע"פ מתוך התושב"כ.

ויש לדעת כי כל הדרשות של חז"ל, פלפוליהם בגלוי ההלכות ואפני קיומי המצות, הם עצמם דברי התורה שלמדו שרשי נשמתם למעלה, בעת המעמד הנבחר, מעמד הר סיני, ובסדר הזה חדשו כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, וכל החדושים הללו יחד עם כל